Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

15. Aarg. Nr. 11. *Den 1. Marts 1866.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Bemærkninger af Præsident Brigham Young, jun.

i Generalraadet i Birmingham den 5te Jauar 1866.

(Fra „Millennial Star.

Jeg ønskede, Brødre, at fremlægge for Eder den samlede Rapport over den europæiske Mission, men da ikke alle Rapporter endnu ere indsendte fra de forskjellige Conferencer, maa det opsættes til en anden Gang. Listen over de Brødre, som ville blive løste, skal blive oplæst i Eftermiddag. Der er et stort Antal, som vil vende hjem til Zion fra England, saa vi ville næsten have Mangel paa Ældster til at besætte de ledige Pladse, men Missionerne i Wales og Danmark ere endnu godt forsynede. Jeg vilde synes om at høre fra enhver af Brødrene en Beretning om deres Arbeide og deres Følelser med Hensyn til det Værk, de arbeide for. Jeg haaber, at alle Nærværende leve og handle efter det bedste Lys og den Kundskab, de ere i Besiddelse af; hvis ikke, vilde det være sørgeligt for dem, eftersom det var umuligt at nyde de Velsignelser, der tilhøre Præstedømmet, uden at handle ret. Dersom vi ere gudhengivne i vort Sind, vil Herrens Aand være tilstede i dette Raad, og dens livgivende Indflydelse vil føles af dem, som øve Tro og aabne deres Hjerter for at annamme den. Den ganske Kirkes Øine ere henvendte paa os, og vidende, at vi ere mødte tilsammen her, forvente vore Medforbundne i dette Værk, at vi skulle handle som Guds Mænd. Vi bør derfor ikke skuffe dem eller foraarsage dem den mindste Skygge af Bedrøvelse. De Pagter, som vi have gjort, bør holdes ukrænkede, og dersom vi forblive trofaste, kan ingen Fristelse eller Prøvelse overvinde os eller rokke vor Standhaftighed. Ingen kan forsømme de Pligter, der paahvile ham, og dog forblive trofast samt gaae hjem til Zion med uplettede Klæder. Vi bør være paa vor Vagt mod alle Ting, som ikke ere ret, og afholde os fra Brugen af Tobak og stærke Drikke, som ikke ere nødvendige for os i Udførelsen af vore Pligter. Vi bør ikke lovet

Herren at afholde os fra saadanne Ting, og derefter bryde et saadant Løfte, hvilket bedrøver Herrens Aand. Dersom vi aabne Veien for een Last, vil den bane Veien for andre; desuden er det ikke ret i den Almægtiges Øine, at de, som gaae ud til en falden Verden for at prædike Evangeliets Principer, skulle hengive sig til Nydelsen af saadanne Ting, der misbruges af Menneskene. Om kort Tid vil der ikke være saa Mange af os tilbage her for at arbeide i Missionen, hvorfor det er nødvendigt, at vi, som ere igjen, fordobble vore Anstrengelser, og nøie vogte os for, at ingen Pligtforsømmelse fra vor Side maa standse Værkets Fremgang, eller skade den Indflydelse, vi have. Jeg er ikke bange for, at Modstanderen skal faae Magt til at tilintetgjøre vor Gjerning i disse Lande, uden vi selv skulde give ham Anledning dertil. For ikke at falde i Fjendens Snarer maae vi bestandigen give Agt paa os selv. Dersom vi elske den Almægtige og hans Rige — og arbeide for samme, bør vi være trofaste. Det kunde maaskee siges, at det er Egennytte, der driver os til at arbeide vel i Haabet om en tilkommende Belønning, og denne Slags Egennytte kan ikke kaldes skadelig. Have I stræbt flittigen og af al Eders Magt at opbygge Riget? Hvis ikke, saa tilraabe os Himmelens Engle, hellige Væsener og alle gode Mænd i Himmelen og paa Jorden at være trofaste. Vore Gjerninger ere ikke gjorte i Mørket; de ere optegnede i Evighedens Arkiver. Vi bør derfor tage Hensyn til den Almægtige og vore Venner og ikke afvige fra Pligtens Sti, vidende, at dersom vi gjøre saa, er det vanskeligt og besværligt at vende tilbage igjen. Vi kunne nyde de Velsignelser, som Oldtidens Mænd længedes efter at besidde, som Apostler og Propheter forventede, haabede og bade om; lader os derfor vogte os for at forspilde disse Forrettigheder ved at ringeagte dem og træde dem under vore Fødder. Dersom vi ønske at holde Guds Befalinger, vil Intet overvinde os, thi ydre Omstændigheder kunne ikke paavirke os saaledes, som en Fjende i vort eget Bryst kan. Dersom vi ere troe mod os selv og mod vor Gud, ville vi vorde styrkede; thi dersom vi, følende vor egen Svaghed, bede om Kraft, vil Herren skjænke os den og velsigne os, naar han seer, at vort Begjær til at tjene ham er herskende over enhver anden Følelse.

Skriften siger: „Det staaer ikke altid til den, som vil, eller til den, som løber, men til Gud, som gjør Miskundhed." Nogle af Brødrene besidde Veltalenhed, men ofte er et simpelt Vidnesbyrd kraftigere end en velklingende Tale, naar det er fremført ved Guds Aand. Her i Adspredelsen kunne vi ikke gjøre Mænd og Qvinder fuldkomne i deres Kundskab om Saliggjørelsens Plan, hvorfor de maae hjemsamles til Zion. Undervise de Hellige, hvorledes de skulle leve her, at de kunne være istand til at gjøre Noget for deres Udfrielse, og siger dem, at Herren vil ikke være ansvarlig for, om de skulle omkomme i Babylon, dersom de have været ligegyldige i deres Pligters Opfyldelse. De kunne ikke ustraffede forkaste Indsamlingsprincipet. Det vilde være det Samme, som om en Mand efter at være bleven døbt, vilde forkaste Haandspaalæggelse for den Hellig-Aands Gave. Det ene af Evangeliets Bud er ligesaa nødvendigt som det andet til Menneskets Frelse. Dersom vi erfare, at der nu ikke ere saa mange Hellige i disse Lande, som i de foregaaende Aar og at Missionen gradviis aftager, kunne vi deraf forstaae, at Herren unddrager sin Aand fra Folket og at Veien til Udfrielse vil snart lukkes. Nationerne ere trofast blevne advarede for de Straffedomme, som skulle

komme over dem. Jeg ønsker derfor at see, at Indsamlingsaanden skulde tiltage iblandt de Hellige, saa at de kunde blive frelste baade timeligen og aandeligen; dog vil jeg sige til deres Trøst, som have bestræbt sig for at undflye, men ikke kunnet, at naar den Tid kommer, at Herrens Vredesskaaler skulle udgydes over Verden, ville de blive bevarede ved Guds Almagt. Derfor behøver Ingen at tvivle om Guds Riges endelige Triumph eller om de Trofastes og Lydiges Frelse. Herren er ligesaa mægtig til at befrie os nu som fordum, thi han er den samme Gud og vaager over os, som han gjorde over vore Fædre. Vort eneste Haab om Frelse ligger i den stadige Opfyldelse af vore Pligter. I, mine Brødre, som arbeide i det hellige Præstedømme, lægger for Eder selv en Grundvold, paa hvilken en Bygning kan opføres, der vil bestaae evindeligen, dersom den er bygget af de rette Materialier, hvis ikke vil den falde. Jeg seer ikke saa meget hen til, hvad vi udføre idag, som mere til hvad vi berede os for eller gjøre os skikkede til at udføre i Fremtiden. Dersom vi troe, at Gud efterhaanden vil nedbryde Verdens Riger og Herredømmer for at lade Zion udvikle sig i Magt og Herlighed, naar den Tid kommer, om vi ikke have været trofaste idag, skulle vi ikke modtage de Lydiges Belønning, ei heller indgaae i de Boliger, der ere beredte for de Retfærdige. Maa Herren derfor styrke, bevare, opholde og velsigne os, Amen.

Betragtninger over „Mormonismens" Guddommelighed.

(Fra „Millennial Star")

(Fortsat fra Side 153.)

Idet vi forbigaae det Faktum, at dette Skriftsted gjælder Skabelsen af Menneskets Legeme og ikke af dets Aand, læse vi om Noah, at Gud gav ham den Lov, at han vilde kræve et Menneskes Blod af dets Medmennesker eller af Dyr, sigende: „Og visseligen, jeg vil udkræve Eders Livs Blod, af alle Dyrs Vold vil jeg udkræve det, og af Menneskets Haand, af Enhvers Haand, endog hans Broders, vil jeg udkræve Menneskets Sjæl. Hvo, som udøser Menneskets Blod, ved Mennesket skal hans Blod udøses;" og den Almægtige anførte som Grund for denne Lov: „Thi i Guds Billede skabte han Mennesket." (1ste Moseb. 9, 5. 6.) Altsaa, Grnnden hvorfor et Menneskes eller et Dyrs Blod kræves som Gjengjæld for Udgydelsen af et Menneskes Blod, er, at man ødelægger det, som er skabt i Guds Billede. Mord eller Drab ødelægger ikke det „moralske Billede," men det legemlige, og tilintetgjør det, hvori Mennesket ligner Guddommen.

Nutidens Theologer have prædiket længe og høit om at Mennesket ved Faldet tabte sin Skabers „moralske Billede." Antag nu, at vi henvende os til Paulus; der levede nogle Tusinde Aar efterat Mennesket (som man siger) havde tabt Guds „moralske Billede." Vi finde, at han anfører en simpel Grund for, at Manden

skulde bede med blottet Hoved, og denne Grund er, at „Manden er (ikke var) Guds Billede og Ære." Dersom Menneskene endnu paa Pauli Tid, der var saa dybt sunken i Fordærvelse, havde sin Skabers Billede, saa have vi ikke nogen Grund til at troe, at det var et moralsk Billede. Desforuden, hvor er Styrken af Pauli Beviisførelse, at en Mand bør blotte en vis Deel af sit Legeme, fordi hans aandelige Egenskaber til en vis Grad ligne Gud? Der er ikke nogen Mening i den anførte Grund, medmindre vi antage, at Manden ved at bedække sit Hoved, bedækkede Noget, der lignede Gud, og da Legemet er det Eneste, som kan bedækkes med Klæder, maa der menes et legemligt Billede.

Vi have altsaa disse overeensstemmende Vidnesbyrd angaaende dette Emne: Guds egen Beskrivelse om, hvorban han skabte Menneskets Legeme, Propheternes Udsagn, ifolge hvilke de altid saae Gud i en legemlig Skikkelse — og Jesu eget Vidnesbyrd, idet han vandrede her paa Jorden som „Faderens udtrykte Billede," og endelig have vi en Stadfæstelse derpaa i de Bud, som ere grundede paa Menneskets Lighed med Guddommen, og hvilke bevise det sande Forhold, vi staae i til vor „Fader, som er i Himmelen."

Idet vi have indprænted denne Sandhed i vort Sind, ville vi henvende vo. Opmærksomhed paa det Vidnesbyrd, vi have angaaende det endnu større Slægtskabsforhold, som er mellem Mennesket og Gud med Hensyn til de aandelige Egenskaber. Vi ville paa eengang gaae lige til ham, som er „Veien, Sandheden og Livet." Den store Masse iblandt Christenhedens Troesbekjendere indrømme, at Jesus var deelagtig i den guddommelige Natur og var i Besiddelse af alle Guds Egenskaber. Men gjorde han nogensinde Fordring paa at udmærkes fremfor Guds øvrige Sønner og Døttre, forsaavidt det angik Oprindelsen til hans Væsen og Egenskaber? Han fordrede den høieste Værdighed, — han gjorde Fordring paa at være bleven helliget og luttret udtrykkelig med Hensyn til det store Værk, han skulde udføre, men hvad der angik Fuldkommenheden af hans medfødte Egenskaber, da gjorde han ingen anden Fordring for sig selv end for Menneskene i det Hele taget, med Undtagelse af den øverste Myndighed og Ret til at lede dem, og dog var han Guds Søn. Han sagde til sine Disciple: „Min Fader og Eders Fader, min Gud og Eders Gud." Naar I bede, skulle I sige: „Vor Fader, som er i Himmelen." „I skulle ikke kalde Nogen paa Jorden Fader, thi Een er Eders Fader, nemlig Gud." At han ved Benævnelsen Fader ikke blot meente Skaber, er tydeligt formedelst det mærkelige Sprog, han pleiede at bruge ved andre Leiligheder.

Han bruger det samme Sprog for at udtrykke den Overeensstemmelse og det Slægtskabsforhold, der er mellem Mennesket og Guddommen, som naar han taler om det Forhold, han selv staaer i til Gud. Han siger om sig selv: „Jeg er i Faderen, og Faderen er i mig." Om sine Disciple siger han: „Paa den Dag skulle I kjende, at jeg er i Faderen, og I i mig, og jeg er i Eder." (Joh. 14, 20.) Med andre Ord: „Paa den Dag, da de personlig skulde komme til at kjende Faderen, vilde de faae at see, at Fylden af hans gudommelige Egenskaber i Sandhed hvilede paa Sønnen, ligesom de da selv vilde være i Besiddelse af de samme Egenskaber, og det i en saa høi Grad, at de vilde kjende, at Guddommens Magt og Grundsætninger vare udviklede hos dem selv saaledes, at deres egne Egenskaber, ligesom vilde afspeile sig i Evigheden.

I en fuldkommen Overeensstemmelse med disse Begreber om Menneskets gud-

dommelige Herkomst finde vi, at Jesus anfører Davids Ord: „Jeg har sagt, I ere Guder, og enhver af Eder er den Høiestes Børn," og idet han bruger det samme Skriftsted som et Beviis, hvorfor han kaldte sig Guds Søn, siger han: „Dersom han kalder dem Guder, til hvilke Guds Ord kom, og Skriften kan ikke feile, hvorfor sige I da til den, som Faderen har helliget og sendt til Verden: Du bespotter Gud, fordi jeg sagde, at jeg er Guds Søn?"

Alt dette er i Korthed indbefattet i hiin betydningsfulde Bøn, som han opsendte for Alle, der vilde adlyde Evangeliet: „Men jeg beder ikke alene for disse, men ogsaa for dem, som formedelst deres Ord skulde troe paa mig. Paa det de maae Alle være Eet, ligesom Du, Fader, i mig, og jeg i Dig, at de og skulle være Eet i os, at Verden kan troe, at Du har udsendt mig. Og jeg har givet dem den Herlighed, som Du har givet mig, paa det de skulle være Eet, ligesom vi ere Eet, jeg i dem, og Du i mig, paa det de skulle være fuldkommede til Eet, og at Verden kan kjende, at Du har udsendt mig, og har elsket dem, ligesom Du har elsket mig." (Joh. 17, 20–23.)

Og som Kronen paa det Hele have vi hans herlige Forjættelse, der er given til alle Menneskens Børn: „Den, som seirer, ham vil jeg give at sidde med mig paa min Throne, ligesom og jeg har seiret og sidder hos min Fader paa hans Throne." (Aab. 3, 21.) Denne herlige Forjættelse er stadfæstet ved den Hellig-Aands Røst, der erklærer ved Paulus, at vi ere kaldede til at være „meddeelagtige i de guddommelige Egenskaber" — „Guds Arvinger og Jesu Christi Medarvinger," og meddeelagtige i „al Guds Fylde."

Hvor er her Uligheden mellem ham og Mennesket? Hvor er Forskjellen mellem ham og Menneskets Ret til en evig Magt og Herlighed, med Undtagelse af at han fra Evighed af har Ret til Overherredømmet? Faderens Egenskaber kunne ligesaa godt hvile paa dem som paa ham; den samme Herlighed, som Faderen havde givet ham, vilde han ogsaa give dem; deres fuldkommengjorte Egenskaber kunne ligesaa godt afspeile sig hos ham som hans hos dem, og ligesom han havde „seiret" og vundet en Throne, saaledes kunne ogsaa de gjøre det samme. Her er en Sammenblanding af Individer — en nøie Forbindelse mellem Sjæle, hvilken ikke kan finde Sted med Hensyn til Væsener, der ere af forskjellige Slags. Læg saa Mærke til, hvilken nøiagtig Lighed der er mellem Betingelserne for Menneskenes Ophøielse og Maaden, hvorpaa Jesus blev ophøiet. Mærker Eder hans Bøn: „Jeg beder, at de maae være Eet, ligesom vi ere Eet," — og hans Forjættelse: „Den, som seirer, skal have Magt over Hedningerne, ligesom jeg annammede af min Fader" og „han skal sidde med mig paa min Throne, ligesom og jeg har seiret og sidder hos min Fader paa hans Throne." (Aab. 2, 26. 27. 3, 21.) Ordene: „Ligesom jeg," vise, at Jesus saae, at Menneskene skulle vinde en Ophøielse paa samme Maade, som han havde vundet sin, og at deres tilkommende Tilværelse skulde blive majestætisk og herlig ligesom hans egen. Om vi end vilde antage, at Faderen havde sendt tusinde Frelsere til Verden istedetfor den ene, kunde Jesus da have brugt et tydeligere Sprog for at vise, at de alle havde deres Udspring fra den samme Gud, og følgelig vare bestemte til Ophøielse, — end det han betjente sig af?

Sammenlign disse Skriftsteder angaaende Menneskenes udvortes Lighed med Guddommen, deres Anlæg til at opnaae en guddommelig Fuldkommenhed og Jehovas herlige Forjættelser — med de

Kjendsgjerninger, som vi selv kunne iagttage med Hensyn til hans ophøiede Kundskab, hans underfulde Magt og uendelige Storhed — og saa dømme, om vi ikke have god Grund til at antage den herige Læresætning i „Mormonismen," at Gud, Engle og Mennesker ere eet Slags Væsener, der kun ere forskjellige i Henseende til deres Fremadskriden, Kundskab, Herlighed og Magt.

Saavidt ere vi altsaa skredne fremad med Hensyn til Livets Skueplads og Fremadskridningens Bane. Vi have seet, at Menneskenes naturlige Egenskaber ere bestemte til at følge dem i hiin Verden. Vi forstaae, at Gud er et saadant Væsen, at et udødeligt Menneske, iklædt Kjød, kan være Eet med ham, „ligesom han og Sønnen ere Eet." Vi ville fremsætte det Spørgsmaal: „Dersom et Menneske med Kjød og Been kan bevæge sig i den samme Kreds, som Gud, og opnaae den samme Fuldkommenhed, som han, hvad Slags Væsen maae vi da antage Gud for?" Jesus kaldte ham ved en vis Leilighed „Menneske," sigende: Ingen farer op til Himmelen, uden den, som er i Himmelen." (Joh, 3, 13.) Dersom Jesus, der kaldte Gud sin Fader, var en Søn af det „Helligheds-Menneske, som er i Himmelen," saa er Hemmeligheden angaaende „Gud" og „Menneske" paa eengang opløst. Vi undres da ikke over, at vi ere blevne lærte at kalde ham vor Fader; vi undres ikke over, at han kan være i Mennesket og Mennesket i ham, eller over, at dersom han er i Besiddelse af Throner, Herredømme og Magt, vi skulle tilbydes det samme. Evighedens Forhæng er paa engang rullet op; den Hellige Skrift udspreder Lys over ethvert Punkt. Menneskets Skabelse i Guds Billede, — Hemmeligheden af, at Skaberen kunde have en „eenbaaren Søn," — Menneskets underfulde Egenskaber, — den Underviisning om Udødeligheden og Guddommen, som bliver os meddeelt her i Kjødet, — Fædrenes Længsel efter at faae et saa talrigt Afkom, som Stjernerne paa Himmelen: Alt er afsløret, hvis Gud er et udødeligt Menneske — vor Slægts guddommelige Overhoved, og vi hans Afkom, der er bestemt til at skride fremad evindelig under hans faderlige Herredømme ifølge den patriarkalske Orden.

Naar vi betragte Universet, der udstrækker sig i det uendelige Rum med dets utallige Kloder, hvilke alle, saavidt Menneskene kunne see og fatte, ere skabte og skikkede til at være Opholdsteder for saadanne Væsener, som vi, medens deres utallige Mængde bærer Vidnesbyrd om deres evige Udvikling, da kunne vi nogenlunde fatte Storheden og Hensigten med det mægtige Værk, idet vi betragte de utallige Verdener som bestemte til Boliger for udøelige Væsener.

Istedetfor at Alt i Naturen viser, at Verdensrummet altid har været og vil evindelig blive opfyldt af virkelige Kloder, prædikes der om en tilkommende Tilværelse, hvor der blot vil existere en „aandelig Materie," men hvis Meningsløshed tydelig gjendrives saavel ved virkelige Kjendsgjerninger i Naturen som formedelst Guds aabenbarede Ord.

Dette er dog imidlertid (som vi allerede før have sagt) blot een Side af Skildringen med Hensyn til Gud. Her see vi Gud staae i Forbindelse med Mennesket, eller rettere, vi see Menneskene staae Forbindelse med Gud, idet deres Sjæle ere organiserede af Elementerne til hans Væsen og Egenskaber. Fra den anden Side betragtet, gives der ikke noget menneskeligt Sprog, som kan udtrykke Høiden og Dybden, der er mellem det stakkels, uvidende og dødelige Menneske, og Gud, vor evige Fader, som boer i et Lys, hvilket intet Menneske i dets nærværende Til-

stand kan komme til, ham, der er omgivet af flere Verdener end de Støvgran, hvoraf Tusinder af Verdener som denne ere sammensatte, rullende sig i Herlighed og Majestæt omkring hans Bolig, hvor han ved et Blik, som gjennemtrænger Rummet og udmaaler alle sine Hænders Gjerningerr og ved sin Aands Kraft opholder og regjerer alle sine Skabelser og er i alle Ting og gjennemtrænger alle Ting, ligesom Alt er evigt for ham. Et saadant Væsen er vor Fader! Men dette er strevet for at der maatte indgydes Tro i vore Sjæle — for at vi formedelst Bevidstheden om Storheden af vor Herkomst og herlige Evner kunde blive styrkede til at seire ligesom Jesus, og fremfor Alt, for at vi kunde lære at kjende Sandhedens Kraft til at forædle vore Egenskaber, der have sit Udspring fra Gud.

Lad derfor Taknemmelighed fylde ethvert Hjerte for vore Sjæles uendelige Fremadstriden, for Simpelheden af Saliggjørelsens Plan og for at Elementerne til evige Riger ere rundt omkring os og indenfor vort Omraade.

O, vaagner op, I Menneskenes Børn, vaagner op og lader uophørlige Lovsange opstige til de celestiale Himle for Aabenbaringen om den kostelige Perle, der er nedlagt hos os — for Aabenbaringen af de herlige „Sandheder, som bringe Liv og Uforkrænkelighed for Lyset."

7de Capitel.

Ægteskabet.

Vi ville nu henlede vore Læseres Opmærksomhed paa et Emne, der forekommer os at være noget Skjønt og Ophøiet — og end yderligere Kjendetegn paa „Mormonismens" guddommelige Oprindelse — nemlig dens ægteskabelige Institutioner.

Saalænge Menneskene ere uvidende om Gud og hans Love og den tilkommende Tilværelse, de gaae imøde, „give og tage Menneskene til Ægte" uden at raadføre sig med den Almægtige, thi da Menneskene ikke have troet, at høiere Væsener havde Noget at skaffe med dette Livs Anliggender, have de følgelig heller ikke troet det nødvendigt at tage ham med paa Raad. Og da deres Religionssystemer ikke have fremstillet Formerelsen af menneskelige Væsener som nogen Velsignelse, men have snarere bragt dem til at troe, at den var en Forøgelse af Synd og Elendighed, have de ikke havt nogen særegen Bevæggrund til at ønske Opfyldelsen af det første store Bud, som Herren gav, da han velsignede det første Ægteskab: „Vorder frugtbare og mangfoldige og opfylder Jorden." (1 Mosեb. 1, 28.)

Efter den Kundskab, vi have om Nutidens Tænkemaade er Hensigten af Ægteskabet tabt af Syne, og indgaaes som oftest af egennyttige Bevæggrunde eller af en flygtig Lidenskab; det er først, naar Menneskene kunne lære at indsee den sande Hensigt med deres Tilværelse, at den ægteskabelige Pagt vil faae sin rette Betydning.

Ogsaa med Hensyn til dette Punkt viser „Mormonismen," at den er af guddommelig Oprindelse, da den indgyder os et saadant Haab om vor uendelige Tilværelse og den Herlighed, vi ere bestemte til, at den udfolder Skjønheden af det første, store Bud, som Herren gav i Henseende til Menneskeslægtens Formerelse, ligesom det Sidste-Dages Evangelium forhøier Vigtigheden af Ægteskabet, helliger og forædler det — og gjør os ansvarlige baade for Gud og Menneskene med Hensyn til Overholdelsen af den hellige Pagt. „Mormonismen" henleder vor Opmærksomhed paa Nødvendigheden af Ordningen af det ægteskabelige Liv, i Særdeleshed

i vor Tid, da Menneskene ere sunkne saa dybt i Fordærvelse og Laster.

Den lægger Beslag paa vor Opmærksomhed i Henseende til dette Punkt paa Grund af, at „Tidernes Fyldes store Huusholdning" nu er indført formedelst Aabenbaring fra Gud, hvilken Huusholdning skulde indføres henimod Slutningen af den Tid, som det er forundt Menneskeslægten at have nogen Tilværelse i her paa Jorden. Den er bestemt til at lede Menneskene tilbage til deres oprindelige Standpunkt, hvorved de atter ville kunne opnaae Fædrenes Styrke og Levealder.

Det er ikke nødvendigt at sige Meget om Faldet; dog synes det at have været nødvendigt for at Menneskene kunde komme til at nedstige under alle Ting, for at de derved desbedre kunde lære at kjende Forskjellen mellem Godt og Ondt, at Adam maatte falde for at kunne blive Fader til dødelige Væsener, paa det de kunde blive prøvede under Livets forskjellige Omstændigheder, saa at de kunde opnaae den nødvendige Erfaring, hvorved de kunde blive dygtiggjorte til engang at indtage en Plads som Fædre og Konger i Guds evige Rige.

Uagtet Faldet var dog Udødelighedsspiren saa kraftig hos Adam, at han opnaaede en Alder af næsten tusinde Aar, men hans Efterkommere henfaldt efterhaanden til Fordærvelse og Laster, hvorved de paadroge sig forskjellige Sygdomme og svækkede deres Livskraft mere og mere, indtil deres almindelige Levetid i Noahs Dage var bleven indskrænket til omtrent 400 Aar. Enhver af de følgende Generationer er stedse sunken dybere og dybere, baade i aandelig og legemlig Henseende og har mere og mere ødelagt den oprindelige legemlige Livskraft fra Himmelen, indtil man i vore Dage beregner den almindelige Levealder til blot 33 Aar.

Saaledes er Menneskeslægten gaaet nedad Trin for Trin uden nogen anden Udsigt til en tilkommende Tilværelse end at nedstige i det yderste Mørke, efterladende et tomt Øde til at regjere paa Jorden, ligesom Mørket engang svævede over det mægtige Dyb, og for at tilkjendegive det Ondes Magt og Dødens Seier.

Men Gud, Engle og Propheter have erklæret, at det aldrig skal skee. Prophetiens Røst har gjenlydt over Jorden og erklæret, at der skal komme en Dag, da Ødelæggeren, som har tilranet sig Magten over Menneskeslægten og truer med at tilintetgjøre den sidste Levning af den himmelske Skare, der er sat paa denne Jord, skal blive standset og dreven tilbage til sit Sted.

Men dette Værk kunde ikke paabegyndes førend henimod Slutningen af den Tid, der var bestemt som en Prøvestand for Menneskene, for at de midt iblandt Synd, Ugudelighed og de Gjenvordigheder, som Jordlivet medfører, kunde opnaae den nødvendige Erfaring. Derfor blev Udførelsen af dette Værk forbeholdt de sidste Dage, da Gud vilde samle sine Hellige fra alle Jordens Dele og indføre saadanne Grundsætninger og Institutioner iblandt dem, som kunde være skikkede til at gjengive det menneskelige Legeme dets naturlige Styrke og Livskraft. Jesus indførte ikke disse Institutioner, fordi der i hans Dage endnu var et langt Tidsrum tilbage, inden Døden havde udført sit Værk. Dette er Aarsagen til, at Jesus og Apostlerne ikke talte meget om de Love, der vedrøre Ægteskabet.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Marrs.

„At adlyde er bedre end Offer, og at give Agt paa, end Fedmen af Væddere." (1 Sam. 15, 22.) Disse Skriftens Ord minde os om, at Lydighed og Agtpaagivenhed er Herren behageligere end nogetsomhelst Offer. Det vil derfor lidet gavne os, hvor opoffrende vi end ere, dersom vi forsømme Lydighed og Agtpaagivenhed mod Herrens Love, Bud, Befalinger og Raad. Herren kræver denne Lydighed af os ikke saameget for sin egen Skyld som for vor; idet han formedelst sin Viisdom bedre forstaaer hvad der er os gavnligt og hvad der bedst tjener til hans Planers og Hensigters Udførelse paa Jorden. Vi de Sidste-Dages Hellige anerkjende Herrens Regjeringsmyndighed; vi forstaae at uden Veiledning af hans Aand og hans bemyndigede Tjenere kunne vore Foretagender ikke lykkes os, og at Ulydighed og Gjenstridighed føre os til Ulykke og Fordærvelse, dersom vi fremture deri. Den bedste Maade at fremme sin egen Velfærd paa, er at adlyde Herren, underkaste sig Ledelsen af hans Præstedomme og gjøre det, der forlanges af os til Opbyggelsen af hans Rige. Ere vi kaldte til at arbeide i Viingaarden som Evangeliets Tjenere, da er det vor Pligt troligen at arbeide deri, indtil vi med deres Bifald, som have beskikket os, eller som raade over os, blive løste. Det er ikke vor Ret, som Ældste i denne Kirke at bruge vor Indflydelse over Andre til at anvende deres timelige Midler for vor Udfrielse uden det skeer med dens Vidende og Villie, som præsiderer over os. Hvorfor ikke? Fordi vi ellers hindre Udførelsen af Herrens Planer, Evangeliets Udbredelse og Israels Indsamling. Vor længere Tjeneste kunde have været fornøden, og de Midler som burde have været hensigtsmæssigere anvendte, blive brugte anderledes end paaregnet, hvilket foraarsager Uorden og Forvirring. Om vi ere i Besiddelse af Midler, hvormed vi ønske at fremme Herrens Gjerning eller hjælpe Andre, da vilde det ikke være ret af os at bortlaane disse Midler eller anvende dem paa anden Maade, end de, der bestyre disse Anliggender, raade til, thi derved forhindres Udfrielsen af værdige Trængende, og de bestyrende Ældste frarøves deres Ret til at opfylde sine Pligter og lammes i Udførelsen af deres Instructioner. Erindrer derfor at Lydighed er bedre end Offer"; i alle Eders Foretagender gaaer i Raad med og adlyder dem, Herren har stillet over Eder, da vil Velsignelse ledsage Eders Handlinger, der ere overeensstemmende med Guds Villie.

I, som ere paalagte Ansvaret af Bestyrelsen over de forskjellige Afdelinger af denne Mission, seer til at alle vore Instructioner vorde udførte efter sammes Indhold og Aand, og den eller de Ældste af Eders Medarbeidere, der handle i Modsætning dertil, gjør ham ansvarlig derfor, og standse ham i hans Operationer; thi det er Herrens udtrykkelige Villie, at de Midler, som kunne afsees, skulle anvendes til de værdige Fattiges Udfrielse, til deres, som i en lang Aarrække have beviist deres Trofasthed, som ikke have svigtet deres Pagter, som have holdt sig rene og ubesmittede af denne Verden, og bidraget efter Evne til Herrens Sags Fremme.

Alle de Hellige længes efter Udfrielse, det er naturligt og rigtigt; men da

Herren vil have et prøvet Folk, synes ikke Udfrielsen altid at komme til den Tid, vi skulle ønske, og vi synes maaskee, at Veien aabnes for Mange, som kunde have havt godt af at prøves lidt længere i Babylon. Dersom de Hellige vare fuldkommen lydige og villige i alle Ting, kunde saadanne Uregelmæssigheder undgaaes; men det er ofte Tilfældet, at de, som have Midler ihænde, udlove og udlaane dem længe før de have raadført sig med Conferencens eller Missionens Præsident, til andre end dem, disse vilde have valgt; og da vi ikke ville berøve nogen sin Handlefrihed, beklage vi at ikke kunne hjælpe dem, som vi skulde ønske og som vi vide have gjort sig fortjente til Udfrielse. Men værer forvissede om, at Dagen vil komme, da de værdige Trængende skulle vorde udfriede; thi Jorden og al dens Fylde hører Herren til, og Zions Børn ville arbeide for Indsamlingen af de Adspredte af Israels Huus og Herren vil sætte Himmelens og Jordens Kræfter i Bevægelse for deres Skyld, men Salige ere de som have hjulpet med i dette Arbeide, thi „Lydighed er bedre end Offer."

Joseph Smiths Levnetsløb.

Mai 1840. (Fortsat fra Side 156.)

Jeg haaber, at De og Deres Familie har det godt, og jeg beder min himmelske Fader, at vi maatte leve evindelig, dog ikke for at blive forfulgt af Pøbelen, men for at nyde hverandres Selskab i Fred. Jeg længes efter endnu engang at see mine Venners Ansigt i vort kjære Hjem. Det er bedre for mig at være her, fordi Herren har kaldet mig til at være en Medarbeider i dette store Værk, men det er haardt for mig at være adskilt fra mine gamle Venner, som have beviist sig beredvillige til at nedlægge deres Liv for hverandre. Jeg har dog det Haab, at Herren engang vil forunde mig den Glæde at gjensee mine gamle Venner i Amerika. Hils Deres Hustru fra mig. Jeg erindrer hende i mine Bønner, og tillige Fader og Moder Smith. Jeg erindrer den Gang, jeg først saae Moder Smith, og de Prøvelser, hun havde, da Herrens Værk begyndte i hendes Familie. Tillige beder jeg Dem at hilse Broder Rigdon og Familie, samt Broder Hyrum og Familie tilligemed alle de Trofaste i Christo.

De Brødre, som ere komne fra Amerika, have det alle godt. Jeg ønsker at gjøre Dem nogle Spørgsmaale. Skulle vi strax lade Mormons Bog trykke her i Landet? Man spørger efter den fra alle Kanter. Tolden paa Bøger er saa høi, at vi ikke kunne tænke paa at føre dem over fra Amerika. Et andet Spørgsmaal: Skal Lærdommens og Pagtens Bog trykkes, som den nu er, for at gaae ud til Jordens Stationer, og skulle vi give dem den, saasnart vi kunne? Eller hvad skulle vi gjøre? Skulle de Tolv blive sammen for at virke som et Qvorum, eller skulle de gjøre Forretninger i Kirkens Navn? Aarsagen, hvorfor jeg spørger om dette, er for min egen Tilfredsstillelse. Dersom Herren har et Ord til os, da er jeg for Een villig til at modtage det.

Jeg ønsker, at De vilde skrive til os, saasnart De har modtaget denne Skrivelse, og lad mig vide, om vi skulle lade Mor-

mons Bog trykke strax eller ikke, eller om vi skulle handle efter vore egne Følelser. Dersom jeg skulde handle efter mine egne Følelser, vilde jeg lade dette Folk faae Mormons Bog, saasnart jeg kunde. Menneskene her i Landet ere aldeles forskjellige fra Amerikanerne. De sige, at det kan ikke være muligt, at Nogen kunde forlade sit Hjem og reise saa langt, dersom han ikke i Sandhed var en Herrens Tjener. De synes ikke at kunne disputere; et simpelt Vidnesbyrd er Nok for dem. De trygle og bede om at faae Mormons Bog, og var det ikke for Præsternes Skyld, vilde de følge efter Herrens Tjenere og spørge, hvad de skulde gjøre for at blive frelste. Præsterne føle netop nu, som de gjorde i Frelserens Dage. „Dersom man lader denne Sekt blive saaledes ved, ville Romerne komme og borttage baade vort Land og Folk."

Jeg ønsker, at De vilde fortælle mig, hvorledes Fætter Lemuel og Alle baade iblandt de Halv- og Heel-kultiverede have det. Jeg tænker meget paa vore Venner, Familier og Besiddelser. Jeg skuer fremad til den Tid, da Herren skal tale saaledes, at det skal gjennemtrænge de Gjenstridiges Hjerter. De erindrer Frelserens Ord til sine Disciple: „Eder er det givet at kjende Guds Riges Hemmeligheder, men dem, som ere udenfor, ved Lignelser."

Brødrene her ere meget ængstlige for at komme til at emigrere til hiint Land, og Nogle ønske at reise til Efteraaret. Hvor skulle De tage hen? Deres Skikke ere forskjellige fra vores, og det vilde derfor være behageligere for dem, at nedsætte sig for sig selv. Det er næsten uden Undtagelse blot de Fattige, som annamme Evangeliet. Jeg troer, at Nogle komme over til Efteraaret. Mit Raad til dem, som agte at reise, er, at de tage til de vestlige Stater, hvor de kunne leve iblandt Landmænd og vente efter nærmere Ordre fra Kirkens Authoriteter, og Alt vil blive godt.

De maa undskylde min ringe Skrivelse; jeg har kun løselige berørt nogle Ideer. Jeg ønsker at faae vide Noget om Brødrenes Hjemreise til Efteraaret; jeg troer, at Nogle af os ville komme. Vi skulle sende vore Skrifter til Dem og til nogle af de andre Brødre. Jeg ønsker, De vilde være af den Godhed, at give mig en udførlig Efterretning om de Hellige, thi jeg føler for dem og beder for dem bestandigen. Vi trænge meget til Hjælp her i dette Land. Een Amerikaner kan gjøre mere her end mange af de Ældste, som ere opreiste her ved Evangeliets Prædiken. Vi have strevet efter Nogle. Jeg ønsker, at de vilde komme saa hurtigt, som de kunne.

Om vi kunde tage til fire Steder ad Gangen, kunne vi dog ikke opfylde alle de Anmodninger, vi have, om at komme og prædike. Jeg venter saadanne Raad fra Dem med Hensyn til de Ældste, der komme, som De maatte ansee for nødvendige for os og dem. Jeg ønsker at vide, om der er nogen Udsigt til, at Regjeringen vil gjøre Noget for os. Da vi forlode New York, forekom det mig, at der kun var en meget daarlig Udsigt for os.

Angaaende Nogens Kaldelse til de Halvfjerdsindstyve og deres Udsendelse til andre Lande, skulde jeg ønske at vide, om det er rigtigt eller ikke at ordinere Nogen til dette Embede saalænge vi ere her. Er det bedst, at Nogle af dem komme tilbage til Efteraaret? Jeg antager, at Nogle af dem, der kom herover tilligemed os, ville vende tilbage, nemlig Brødrene Clark, Hedlock og Turley, dersom de faae Frihed dertil. Jeg antager, at De har hørt, at sidstnævnte Broder er i Fængsel. Han har været der hele Tiden siden min Ankomst til England, og hvorlænge han

vil komme til at blive der, ved Herren alene. Han blev kastet i Fængsel efter Angivelse af en Præst, under Foregivende af en gammel Fordring paa ham, men Ingen kan udfinde, hvori denne Fordring bestaaer.

Jeg har netop nu truffet Broder Woodruff; han underretter mig om, at de Helliges Antal i den Deel af Landet beløber sig til tre a fire Hundrede. Det er nu blot omtrent tre Maaneder siden, Broder Woodruff begyndte at arbeide her. Jeg har just i dette Øieblik modtaget Brev fra Broder Turley, hvilket meddeler den Efterretning, at han ventede at forlade Stedet den følgende Dag. Broder Woodruff fremsender sin Hilsen. Jeg er som bestandig Deres hengivne,

Brigham Young.

Løverdag den 9de. Eldste Turley blev løsladt af Fængslet i Stafford, hvor han havde været indespærret siden hans Arrestation den 16de Marts sidstleden efter Tilskyndelse af John Jones, en Methodistprædikant, under Foregivende ud, at en anden Mand, som han havde staaet i Forbindelse med for 15 Aar siden, inden han forlod England, havde en Fordring paa paa ham; men den virkelige Hensigt var at standse hans Prædiken. (Forts.)

Uddrag af Stephens og Catherwoods Reiser i Central-Amerika.

(Fra „Millennial Star.“)

(Fortsat fra Side 158.)

Indiaanerne anvendte deres hele Magt, men Spanierne stode som en Klippe, hvilken Landser, Pile og Stene ikke formaaede at trænge igjennem. De forsøgte flere Gange at bestige Forskandsningerne, men bleve drevne tilbage udi Vand-Graven. Mange faldt paa begge Sider, men Slaget fortsattes uden nogen Fordeel for nogen af Parterne, indtil en tapper Rytter sprængte over Graven, og idet hans Hest voldsomt løb mod Bolværket, gav Jorden og Palisaderne efter, og den forskrækkede Hest styrtede ind imellem Indianerne. Andre Ryttere fulgte efter og udbredte en saadan Skræk iblandt Copanerne, at deres Linie blev brudt, og de flygtede. Copan Calel samlede sine tiloversblevne Folk paa et Sted, hvor han havde posteret en Afdeling som Reserve; men ude af Stand til at gjøre længere Modstand flygtede de og overlode Copan til sin Skjæbne. — Dette er den Beretning, som de spanske Historieskrivere have givet om Copan, og ifølge denne Beskrivelse syntes Volden, som vi saae fra den modsatte Side af Floden, at være i en meget daarlig Tilstand; thi de store, massive Steenmure, som laae foran os, havde kun ringe Lighed med en Stad, hvis Forskandsning kunde nedbrydes ved en enkelt Rytters Angreb. Paa dette Sted kunde man ikke vade over Floden; vi vendte derfor tilbage til vore Muldyr, som vi satte os paa, og rede til et andet Sted ved Flodbredden, lidt høiere oppe. Strømmen var bred og paa enkelte Steder ogsaa temmelig dyb og rivende med en ujevn og stenet Bund. Da vi vare komne over paa den anden Side, rede vi langs Bredden paa en Fodsti, hvilken dog var besværlig at passere,

da den tildeels var bevoxet med Kratskov. Jose banede Vei for os ved at borthugge Grenene, og vi fortsatte vor Tour, indtil vi vare komne til Foden af Muren, hvor vi stege af og bandt vore Muldyr.

Muren var opført af hugne Stene, der vare godt sammenfoiede, ligesom den ogsaa havde holdt sig godt. Vi bestege den ved Hjælp af et Slags stor Steentrappe, der paa nogle Steder var i fuldkommen Stand, hvorimod den paa andre var ødelagt af Træer, der vare voxede op imellem Sprækkerne, og vi naaede en Terrasse, hvis Skikkelse vi dog ikke kunde udfinde, da den var tæt indhyllet i Skov. Vor Fører banede Vei for os, og da den var halvt begraven i Jorden, kom vi forbi et Stykke af en Steen med omhyggeligt udført Billedhuggerarbeide og traf paa Hjørnet af en Bygning med Opgange paa begge Sider, og forsaavidt Træerne tillode os at see det, af Skikkelse og Udseende som en Pyramide. Idet vi gik i alle mulige Retninger fra Grundvolden af og banede os Vei igjennem den tætte Skov, traf vi paa en fiirkantet Søile, der var omtrent fjorten Fod høi og tre Fod paa hver Side med storartet Billedhuggerarbeide paa alle fire Sider fra Grundvolden af indtil dens øverste Kant. Paa Forsiden var en Mandsfigur, underligt og rigt klædt, og Ansigtet, der øiensynligt skulde forestille et Portrait, havde et alvorligt og strengt Udseende, og var vel skikket til at opvække Skræk. Bagsiden havde forskjellige Billeder, der aldeles ikke havde den mindste Lighed med Noget, som vi før havde seet — og Siderne vare bedækkede med Hjeroglypher. Vor Ledsager kaldte denne Søile en „Afgud", og foran samme var der i omtrent tre Fods Afstand en stor Steenblok, som ogsaa var forsynet med Figurer og Sindbilleder, og dette, sagde han, skulde forestille et Alter. Synet af dette uventede Monument forjog paa eengang og for stedse al Uvished med Hensyn til Beskaffenheden af de amerikanske Oltidsminder og forvissede os om, at det vi søgte var interessant, ikke alene som Levninger fra et ubekjendt Folk, men tillige som Kunstværker, der ligesom de for kort Tid siden opdagede historiske Beretninger vise, at det Folk, som engang beboede Amerikas Fastland, ikke henhørte til de Vilde. Vi fulgte vor Fører med en Interesse, der maaskee var større, end vi nogensinde vilde have følt den ved at vandre omkring iblandt Ægyptens Ruiner. Da han undertiden tabte Sporet af Veien, førte han os igjennem den tætte Skov ved en uophørlig og kraftig Brug af sin Øxe, og saaledes kom vi midt imellem halvbegravne Brudstykker til fire Monumenter af samme Beskaffenhed og Udseende som dem, vi før havde seet, men nogle af dem havde dog langt smukkere Tegninger, medens andre med Hensyn til Værdighed kunde maale sig med de smukkeste ægyptiske Oldtidsminder. En af dem var flyttet fra sit Fodstykke formedelst uhyre Rødder, en Anden var tæt indhyllet af Træernes Grene, og en Tredie hældede mod Jorden og holdtes i denne Stilling af uhyre Viinranker og Snylteplanter, medens en af dem med sit Alter foran var tæt indhyllet af Træer, der syntes ligesom at beskjærme og beskytte det som et helligt Minde. I Skovens høitidelige Stilhed syntes man ligesom at høre en Guddoms Klagen over et faldent Folk. Det Eneste, som forstyrrede den begravede Stads Stilhed, var den Støi, der foraarsagedes af Aber, som løb fra det ene Træ til det andet og Bragen af de tørre Grene, der brækkedes ved deres egen Tyngde. Aberne løb over vore Hoveder i en lang Række i et Antal af 40 til 50 ad Gangen. Nogle gik til Enden af Grenene, idet de omslyngede deres Unger med deres lange Arme og holdende fast med Bagbenene eller Halen.

sprang de fra det ene Træ til det andet, og med en Støi, der lignede Vindens Susen, droge de længere ind i Skoven. Det var første Gang vi havde seet disse Menneskenes Efterabere, og med de besynderlige Monumenter rundt omkring os synes de ligesom omvankende Aander af den hedengangne Slægt, bevogtende Ruinerne af deres forrige Boliger.

(Fortsættes.)

Nyheder.

I den engelske Kirke er der i den senere Tid opstaaet en Splid, der truer med at antage betænkelige Forhold. En ikke ringe Deel af Geistligheden har i en paafaldende Grad søgt at nærme sig Katholicismens Former, medens Modpartiet fastholder den Organisation, der indførtes i det 16de Aarhundrede. I Førstningen fremtraadte denne Meningsforskjel kun i theologiske Debatter; men nu har den antaget en mere praktisk Skikkelse; thi der gives nu ikke faa engelske Kirker, hvor Gudstjenesten finder Sted med et Ceremoniel, som ikke er synderlig forskjelligt fra det katholske; ja, der gives endog Præster som optage den siden den engelske Kirkes Adskillelse fra Katholicismen forkastede Liturgi og gjøre Fordring paa at bruge det latinske Sprog ved Siden af Modersmaalet. Tilhængerne af den bestaaende Orden ere komne i stor Uro derover, og forskjellige Andragender ere tilstillede Førsteministeren, hvori der anmodes om Nedsættelsen af en kongelig Undersøgelseskommission, og Parlamentets Mellemkomst.

Finland. I et Brev fra en Matros, der farer med Briggen „St. Johannes" fra Carlshamn, berettes Følgende: Tirsdag Morgen Kl. 2, da Skibet laa tilankers paa Helsingørs Rhed, slog Lynet ned i Skibets Stormast, borttog Toppen og Merset, men anrettede ellers kun ubetydelig Skade paa Masterne og Seilene. I det Samme ramte ogsaa Lynet Kjettingen med saadan Kraft, at Skibet rystede saa voldsomt, at den Deel af Besætningen, som var paa Dækket, blev nogle Øieblikke bedøvet, og den Deel, der var under Dækket, troede, at Skibet var blevet paaseilet.

Grækenland. Fra Athen meldes om et mærkværdigt vulkansk Fænomen, som har fundet Sted ved Øen Santorin. I den lille Ø Nea Kameni, som for ca. 160 Aar siden stod frem af Bølgerne, hørtes den 30te Januar en dump Larm, som den følgende Dag blev saa stærk, at man troede at høre en Kanonade. Paa et Sted ved Siden af var Havet i heftigt Oprør, og hvide Dampe, som udbredte Svovllugt, steg op derfra. Henimod Aften begyndte Øen langsomt at synke. Den 4de Februar brød der 4—5 Metre høie Flammer frem paa Vestsiden af Øen, hvor der er en Bugt, i hvilken Skibe kunne ligge for Anker. Paa den sydvestlige Deel af Øen opstod der to smaa Ferskvandssøer, som bestandig bleve større, idet Vandet deri i 4 Timer steg 5 Centimetre. Havet omkring Øen farvedes rødt og fik en bitter Smag. Jorden er allerede sunken en halv Meter, og alle Øens Huse, som sidste Sommer vare beboede af Badegjæster, ere styrtede sammen.

Tyrkiet. Fra Syrien har Tyrkiet modtaget nye Hjobsposter. Maronitopstanden gjør Fremgang og truer med at udbrede sig over hele Libanon, ja man

frygter endog for de andre syriske Provindser, hvor der hersker megen Utilfredshed med Daud Paschas Forvaltning. Den tyrkiske Regjering iler derfor med at afsende betydelige Forstærkninger, og den skal have havt isinde, at sætte en Priis paa Joseph Karams og Metuali=Emiren Harfuz's Hoveder, men har dog opgivet det paa de fremmede Gesandters Raad.

Australien. Breve fra Ny=Zeeland af 22de Januar indeholde Meddelelser om en skrækkelig Begivenhed, som er foregaaet der. Som bekjendt ligge Englænderne der stedse i Krig med de Indfødte og de Vilde. Gouverneuren havde nu gjort Forslag til Fredslutning, og da Cannibalerne viste Tilbøielighed til at tage derimod, sendte man en Englænder ved Navn Brougaton, der forstod deres Sprog, til dem for nærmere at forklare Fredsbetingelserne. Neppe var han imidlertid kommen i deres Vold, forend de bandt ham til et Træ og næste Dag skare store Stykker Kjød ud af hans Legeme, ristede og spiste det, uden at bryde sig om hans Skrig og Jammer. Tilsidst begravede de ham levende. Ogsaa en Colonist Hendersons Søn, der faldt i deres Hænder, hvorpaa man rev Dinene ud af Hovedet paa ham og aad dem som en Lækkerbidsken. Uagtet disse Menneskeædere altid trække det korteste Straa i Kampen med Englænderne, blive dog næsten altid et Par af disse fangne og slagtede paa den grusomste Maade.

Blandinger.

Under Borgerkrigen havde de Forenede Staters Regjering 40,000 engelske Mile Jernbaner til sin Raadighed. Broen ved Etowah, der er 625 Fod lang og 75 Fod høi, blev bygget paa sex Dage, Broen ved Chattahooche endog paa fire Dage. Til Grants Armee hørte 2,140,102 Heste og 580,818 Muuldyr; Omkostningerne ved deres Underhold beløb sig til 1,090,000 Doll. om Dagen. De til Armeen hørende Heste og Muuldyr fortærede under Krigen ialt 23 Mill. Bushels Mais, 79 Mill. Bushels Havre, 1½ Mill. Tons Hø og 21,000 Tons Halm, hvilket Alt tilsammen kostede 155 Millioner Dollars. I Løbet af det sidste Krigsaar blev der udbetalt 105,019,406 Dollars til Klæder og Udrustningsgjenstande. For denne Sum blev der anskaffet 400,000 Trøier, 3 Mill. Beenklæder, Underbeenklæder og Flonels Skjorter, 1,746,034 uldne Dækkener, 1 Million Feltflasker, 6 Millioner Par Strømper, 2 Mill. Tornystre, 10,000 Flag, 1400 Piber, 4000 Horn og 16,000 Trommer.

Fra Ovre=Inndalen i Tyrol skrives: Vor Egn trues af en slem Fare. En af Gletscherne i Oetztdalen, de frygtede Verhanigletschere, ere begyndt at voxe saa stærkt, at den, som man kan forudsee, inden eet Aars Forløb — maaskee noget tidligere, maaskee noget senere — hvis der ikke i rette Tid og i rette Omfang træffes overordentlige Forholdsregler derimod, vil omgive den bagved liggende Dal med en stor Jisvold. Derved ville alle Vandløb i Dalen samle sig i en stor Sø, og i dette Vand ligger en Fare, der som et Damoklessværd truer Beboerne i Lavningerne, da det altid flere Gange i Løbet af de sidste to Aarhundreder, fra hvilken Tid man i

det Hele taget har historiske Data om Jisverdenens hemmelighedsfulde Liv og Virksomhed, har brudt ødelæggende frem fra sit Leie. Naar Jisdæmningen efterhaanden smelter, bliver svagere, og tilsidst pludselig gjennembrydes af de uhyre Vandmasser, styrte de paa eengang som en Springflod ned i Dalen og anrette frygtelige Ødelæggelser i hele Egnen indtil en Afstand af et Par Dagsreiser fra Innsbruck. Den eneste Maade, hvorpaa Ulykken kan afværges, bestaaer i, at man efterhaanden skaffer Vandet bort gjennem Jisdæmningen, men naar Jisforholdene ikke stille sig særdeles gunstigt, ere de Midler, der udkræves, saa omfattende, at de ikke staae til den fattige Oetztdalbefolknings Raadighed.

Milde Vintre. J et fransk Blad giver M. J. Mathieu en Fortegnelse over særdeles milde Vintre. Jfølge denne Fortegnelse byggede Fuglene 1132, 1289, 1421 og 1572 allerede i Januar Maaned deres Reder i de bladrige Træer. J Aaret 1538 prangede Haverne i og om Paris allerede den 1ste Februar med Blomster. Ligeledes indeholde Mathieus Artikler Meddelelser om de mærkelige Modsætninger i Vinter-Temperaturen, at det er koldt, hvor det skulde være varmt, og varmt, hvor det skulde være koldt. Et mærkeligt Tilfælde indtraf i Vinteren 1773, da den lille By Sablev d'Olonnes i Vendée og Omegn i 6 Miles Afstand var fri for Kulde, medens hele det øvrige Land blev hjemsøgt af stærk Frost, og Loiremundingen var heelt tilfrossen. Denne Begivenhed, som bekræftes af den Lærde Le Condamine, der levede paa denne Tid, tiltrak sig almindelig Opmærksomhed, uden at Nogen kunde finde nogen rimelig Grund dertil. Som et Beviis paa denne Vinters Mildhed er den Omstændighed, at Træerne her i Danmark paa flere Steder allerede have begyndt at udskyde Knopper.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.